

02. Galaktička veza

U jednom selu pod Fruškom gorom je jednog leta bilo sedam devojaka; koja šesnaest, koja sedamnaest, ali nijedna starija od osamnaest godina. Šest devojaka su bile vrlo lepe i telima i licima, a jedna je bila vrlo ružna u licu. Družile su se i bile nezavidne jedna drugoj. Bar je tako izgledalo.

Tog leta, koje im je, to se tako pokazalo, bilo poslednje po zajedničkom devovanju, su uveče išle na Dunav da plivaju i da se igraju u vodi. Ali tek pošto bi pozavršavale poslove oko namirivanja stoke i peradi. Jedne večeri, malo posle Ilindana, prođu one glavnim šorom, pevajući kao i često pre toga:

„Dunav je lep iz čamca,
a manje lep izdaleka.
Cura je lepa kad ljubi,
a manje lepa kad čeka.“»

Jedan momčić, od dvojice koja su ih pretekla biciklovima, dobaci glasno:

„E, velike mudrosti, Bogo moj!“ a drugi dodade:
„A `di ste to naučile?“

Kad su devojke bile već na oko pola kilometra od Dunava neke počеше drugaricama vući haljine i suknje nadole i otkopčavati tanke bluže. Dve se skinuše sâme. I tako je brzo ova grupa postala grupa što sasvim golih, što golih do pasa, što golih od pasa lepotica. Ružnu nije niko dirao, a ni ona sâma se nije skinula. Ali – cerekanje i vriskanje kroz celo polje.

A onda – kao nikome ni u snu, a kamoli na javi – padoše tri utvare pred, uglavnom gologuze, devojke. Neke devojke vrisnuše od iznenađenja, neke zanemeše. Neke počеше da se oblače, nekim devojkama ispade odeća iz ruku pa zamlataraše rukama; koja na grudima, koja pred „šumicu“ svoju, koja tamo-vamo.

Utvare behu u likovima mladih muškaraca. Jedan je izgledao dobro mlađi od trideset, a dvojica malo stariji od trideset.

Sva trojica behu vrlo lepi.

„Neopisivo lepi!“ - pričale su devojke kasnije.

Mlađi reče devojka, od kojih je većina još bila zabavljena oblačenjem:

„Ne bojte se! Ja sam Visoki službenik sa planete Gandanes, četvrte u sistemu Zelene zvezde. Ovo su moji prijatelji Dun i Sel. Ja sam Ol. Ja sam kao nagradu za dobru službu dobio pravo da se oženim kojom hoću devojkom iz Galaksije. I ja sam odlučio da se oženim najboljom i najlepšom sa Zemlje.“

Posle dobre minute ćutanja i privikavanja na situaciju jedna od šest lepih Sremica se ohrabri i upita:

„Ta nije valjda da je takva iz ovoga kraja?“

„Jeste. Još tačnije: iz vašeg sela je.“

„Ta nije valjda da je jedna od nas šest?“ upita ista devojka ponovo.

„E, to već nije. Nego je jedna od vas sedam.“

„Oh, izvinjavam se!“ - reče ista devojka ponovo i pogleda u svoju ružnu drugaricu.

Jedna druga reče:

„Pa i ako je jedna od nas sedam to ne ide bez pitanja naših roditelja.“

„A šta ako neka od vas više nema roditelje?“ - upita nju Sel.

Opet sve devojke pogledaše na ružnu. Nekako sa odlukom da je bolje da ne istrčavaju mnogo sa pitanjima, pre nego što budu sigurne da je pitanje na mestu.

Jedna ipak proceni da ima mesta primedbi:

„A šta ako već imamo simpatije i verenike?“

Dun upade tiho i sasvim otegnuto, više mangupski; kao da je Zemljanin:

„A šta ako se tek jedna od vas počela dopisivati sa jednim studentom, a ostale još maštaju?“ - pa, smešeći se, namignu devojkama.

Pet se počеше vrteti i gledati oko sebe, a jedna obori pogled. I namah nastala grobna tišina. Sve su devojke razmišljale o tome šta će od ovog svega ispasti.

„Ovi znaju možda još i više. Možda znaju sve i o nama.“

Utom se celoj ovoj grupi od Dunava približavahu biciklom ista ona dva dečaka, koja su ih malopre u selu pretekla. Da li se dečaci uplašiše situacije ili iz učtivosti, da se ne mešaju u razgovor odraslih, tek – nastaviše vožnju ka selu kao da su u biciklističkoj triji. Kad se slegla prašina koju su dečaci biciklovima podigli Ol reče devojkama:

„Ovde imam sedam velikih dijamanta; Za svaku od vas da odluči, dali će uzeti kamen ili da je očistim od nekih loših misli.“

Devojke mirovahu prvo, valjda razmišljajući o tome šta je dobro, a šta je pametno odabrati. Tek svih šest lepih devojaka redom uzeše dijamante, a ružna reče:

„Uredi da oprostim pokojnom ocu.“

Momak u utvari reče:

„Biće ti to.“ - pa nastavi da govori:

„Sad ovde imam sedam dijamanta; za svaku od vas da mi pomognete koju od vas da zaprosim. Pa koja bude dobila najviše glasova – postaće moja izabranica i zaprosiću je.“

Devojke su ćutale, gledale kamenje, pa jedna drugu. Pa kamenje, pa jedna drugu, ...

Posle nekog vremena tišine ružna reče utvari, gledajući prvo u svoje drugarice, pa onda u dijamante:

„Pošto nijedna ne uzima; neću ni ja. A bilo koju da zaprosiš i oženiš – biće vam dobro.“ I završavajući rečenicu gledala je opet redom svoje lepe drugarice.

Ol onda uhvati za ruku baš tu ružnu devojkicu. Ova se na očigled svojih drugarica i došljaka poče menjati u licu. A onda zasja kao i Ol, Dun i Sel; providno žuto-zeleno; Postade tako lepa da su njene drugarice pobebele. Bog zna da li od iznenađenja, ili od zavisti, ili u shvatanju da je Ol definitivno završio sa bira-njem. Ol reče zbunjenim devojkama:

„Prve dijamante ste uzele iako ste samoljubive i zabavljene svaka svojom lepotom samo, a druge niste uzele da ne biste, upućujući mene na neku drugu od vas, izbacile sebe iz mog izbora.“

I nestade sa svojim prijateljima i svojom izabranicom; za tren. Kao što su malopre devojkama na put pali.

Šest lepih Sremica bi možda i nastavile ka Dunavu, ali je iz pravca njihovog sela dolazila velika grupa ljudi. Neki muškarci su nosili štapove u rukama, neki vile. Jedan je čak okačio redenik na sebe i nabacio na rame pušku, kao pobogu John Wayne u nekom filmu o kaubojima. Valjda su ih oni dečaci obavestili o susretu u polju.

Jedna od devojaka je iste večeri primetila:

„Kako to da su odneli Ankicu, a nisu je ništa pitali?“

„Ta šta su je imali pitati? Zar nisi videla kako se raduje?“ odgovori joj jedna od drugarica.

„A k`o da će njene kokoške žaliti za njom.“ - nabaci jedna baba.